

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Изложение на анализ

на експерт Татяна Хинова

**по проект: „Оценка ефективността на съдебния контрол върху актове
на администрацията. Мерки за преодоляване на нарушено право на
справедлив процес“.**

*Дейност 2 „Изготвяне на правила за текущ мониторинг и оценка на съдебната
практика на административните съдилища и Върховния административен съд по отношение
ефективния съдебен контрол и правото на достъп до съд“*

ОЦЕНКА НА СЪДЕБНАТА ПРАКТИКА НА АДМИНИСТРАТИВНИТЕ СЪДИЛИЩА И ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД ПО ОТНОШЕНИЕ НА ЕФЕКТИВНИЯ СЪДЕБЕН КОНТРОЛ И ПРАВОТО НА ДОСТЪП ДО СЪД

За целта на проекта бе извършен преглед на практиката на административните съдилища и Върховния административен съд в случаите, при които съдебните инстанции са отказали разглеждане на оспорване с мотив, че обжалваният акт не разписва задължения за оспорвания. Анализиранията практика обхваща разглеждана от експерта Татяна Хинова материя.

ПРЕГЛЕД НА ПРАКТИКАТА ПО ЗАКОНА ЗА ЕНЕРГЕТИКАТА

Недопустим съдебен контрол по отношение на актове, издадени по Закона за енергетиката на основание по чл.159, т.4 от АПК

Преценката за наличие на правен интерес от оспорване на решения на КЕВР за определяне на цени на лицензионни услуги се извършва с оглед на това дали интересът е пряк и непосредствен. По законова дефиниция тези решения са определени като индивидуални административни актове и по отношение на преценката за допустимост на оспорването съдът прилага критериите по чл. 159 от

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

АПК. Константната съдебна практика приема, че правен интерес от оспорване на ценово решение има заявителят – търговското дружество, осъществяващо лицензионната дейност. Потребителите на услугата нямат пряк и непосредствен правен интерес от оспорване, тъй като задължението да заплащат определената цена е опосредствано от договор за предоставяне на лицензионната услуга от търговското дружество. Ценовото решение на КЕВР, макар и да рефлектира по определен начин в правната сфера на потребителя, има косвено и опосредено правно въздействие. Предметът на оспореното решение установява като негов адресат конкретно търговско дружество, осъществяващо лицензионна дейност и посочено в разпоредителната част на решението. Икономически интереси на оспорваща страна не могат да обосноват наличие на пряк и непосредствен правен интерес, който да му придаде качество на заинтересована страна. Според константната съдебна практика правата на потребителите следва да се реализират в исково производство, а не по реда оспорване на акта на КЕВР по административен ред. Между потребителите и издателя на акта КЕВР не са налице преки взаимоотношения. Регулирането на дейностите в енергетиката и водоснабдителните и канализационни услуги се осъществява по силата на закона от КЕВР, която е независим специализиран държавен орган и в тази си регулаторна функция, влиза в конкретни правни взаимоотношения с дружества лицензианти, осъществяващи лицензионната дейност.

Опр.№7050/07.11.2018г. на АССГ, постановено по адм.д.№253/2018г., опр.№1251/11.02.2019г., постановено от АССГ по адм.д.№635/2019г., опр.№5878/25.08.2017г., постановено от АССГ по адм.д.№3838/2017г.

Анализ на установената практика, съобразен и с приложимото право на ЕС, е направен в определение №5079/13.08.2018г., постановено от АССГ по адм.д.№911/2018г. Според цитирания съдебен акт кръгът на лицата, които имат право да обжалват административен акт, е ясно посочен в чл. 147, ал. 1 от АПК. Право да оспорват административния акт имат лицата, чиито права, свободи или законни интереси са нарушени или застрашени от него или за които той поражда задължения. На тези разпоредби кореспондира разпоредбата на чл. 159, ал. 1, т. 4 от АПК, според която жалбата се оставя без разглеждане, когато оспорващият няма правен интерес от оспорването.

„Правната доктрина и практиката на Върховния административен съд (ВАС) са установили, че интересът следва да е личен, пряк и непосредствен. Между КЕВР и жалбоподателя не съществуват преки правоотношения, които са необходими за обосноваване на пряк и непосредствен правен интерес от оспорване на решението. За да е налице правен интерес от оспорване административният акт трябва пряко да засяга правната сфера на оспорващия

Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.

като непосредствено отнема, изменя или ограничава неговите тава или противозаконно създава задължения за жалбоподателя. Според ВАС (Определение № 14231/13.11.2012 г. по адм. д. № 9614/2012 г., потвърдено с Определение № 9708/27.06.2013 г. по адм. д. № 1366/2013 г. на Петчленен състав), ако е накърнен икономически интерес, "този икономически интерес не е лично, пряко и непосредствено накърнен с обжалваното решение...".

Правото на Европейския съюз (ПЕС) също установява изискването за наличие на пряка и лична връзка. Както във всяка правна система обаче, така и в тази на правото на Европейския съюз, правото на жалба е осигурено не на "всеки против всичко". Затова например посоченият § 17 на чл. 37 от Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета има предвид национални процесуални гаранции за правото на жалба на "всяка страна, засегната от решение на регулаторния орган".

Основополагащо в практиката на СЕС, по отношение на правния интерес за обжалване, е Решение от 15 юли 1963 г. на СЕО /сега СЕС/ по дело № 25 от 1962 г. Съгласно цитираното решение основна процесуална предпоставка за допустимост жалбата на едно лице е наличието на пряк и личен интерес от обжалване, който се обуславя от това дали лицето е лично и пряко засегнато от самия акт, който обжалва. Ако не е лично засегнато, то не се изследва въпросът дали е пряко засегнато, тъй като липсата на първата предпоставка лишава от смисъл изследването за наличие на втората. Съгласно решението лично и пряко засегнат от акта безусловно е адресатът на този акт. Според решението, трето лице, различно от адресата на акта, което би имало личен, пряк и непосредствен правен интерес от обжалването му, е това лице, което, поради притежаваните от него специфични качества, свойствени само за него или поради наличието на специфични обстоятелства, отличаващи го от всички останали субекти, спрямо които актът има приложение, се явява персонално засегнато от акта по начина и в степента, в която засегнат от него се явява и адресатът му.

Изискването едно лице, различно от адресата на акта, да има личен, пряк и непосредствен правен интерес от обжалването му по смисъла, застъпен в горесцитираното решение на СЕС, се поддържа и в множество последващи решения на СЕС, а именно: решение от 23.04.1986 по дело 294/83; Решение на СЕС от 25.07.2002 г. по дело C-50/00 Р срещу Решение на ПИС от 23.11.1999 г. по дело T-173/98.; Решение на СЕС от 01.04.2004 по дело C-263/02Р срещу решение на ПИС от 03.05.2002 г. по дело T-177/01.

Съществува обширна и константна съдебна практика, установяваща категорично, че по производства за определяне на цени от КЕВР на електроенергийни предприятия, водоснабдителни дружества, газопроводни и газоснабдителни и топлофикационни дружества, правен интерес на жалбоподатели, които не са страни и съответно не са участвали в административното производство, не е налице. В този смисъл са и: Определение по адм. дело 10774/2006 г. на ВАС, пето отделение, Определение № 9891 по адм. д. № 7126/2011 г. на петчленен състав на ВАС -1 колегия, Определение № 6212 по адм. д. № 9506/2010 г., ВАС,

Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.

Пето отделение, Определение № 6695 по адм. д. № 10324/2010 г., ВАС, Пето отделение, Определение № 6248 по адм. д. № 9504/2010 г., ВАС, Пето отделение, Определение № 11281 по адм. д. № 10350/2011 г., ВАС, Четвърто отделение, Определение № 14669 по адм. дело № 1484/2010 г., ВАС, Пето отделение, Определение № 11441 от 15.09.2011 г. по адм. д. № 5498/2011 г., Четвърто отделение на ВАС, Решение № 14252 от 24.11.2010 г. по адм. дело 9786/2009, ВАС, Пето отделение, Определение № 11255/14.09.2012 г. по адм. д. № 9617/2012 г., ВАС, Четвърто отделение, Определение № 1449/30.01.2012 г. постановено по адм. д. № 10349/2011 г. на Върховен административен съд, четвърто отделение, потвърдено с определение № 3726 от 15.03.2012 г. по адм. д. № 3172/ 2012 г., 5 чл. с-в на ВАС, Определение № 2029/10.02.2012 г. по адм. д. № 10355/2011 г. на ВАС, IV отделение, потвърдено с Определение № 4080 от 21.03.2012 г. по адм. д. № 3552/ 2012 г. на 5 чл. с-в на ВАС, Определение по адм. дело № 1163/2009 г., потвърдено с Определение № 12486 от 26.10.2009 г. по адм. д. № 9129/2009 г. и др. В цитираната практика (определение № 4080/2012 г. по адм. д. № 3552/2012 г., определение № 2029/10.02.2012 г. по адм. д. № 10355/2011 г. и др.) ВАС е приемал подобни жалби за недопустими и като такива ги е оставял без разглеждане. В горния смисъл е и решение № 11 от 03.07.2018 г. на Конституционния съд по конституционно дело № 8/2018 г.

Оспорваният административен акт, предвид характера си, не съдържа властническо разпореждане, което само по себе си едностранно, пряко и непосредствено да поражда промени в правната сфера на оспорващата страна. Евентуалното засягане на икономическия интерес на жалбоподателя би било опосредено от други външни обстоятелства и бъдещи несигурни събития, които са ирелевантни за възникването на правото на жалба срещу оспорения административен акт.“

Следва да се отбележи, практиката на Върховния административен съд в тази хипотеза еволюира, като се допусна съдебен контрол на регулаторни решения на Комисията за енергийно и водно регулиране от други търговски дружества, различни от заявителите. Допусната бе възможност за оспорване от търговски дружества-лицензианти, легално дефинирани в допълнителната разпоредба на ЗЕ, които са ползватели на мрежите или са лицензирани търговци на електрическа енергия. Тази практика бе основно формирана при оспорване от търговски дружества, производители на електрическа енергия от възобновяеми източници, на регулаторни решения за определяне на цена за достъп до мрежите.

Недопустим съдебен контрол по отношение на актове, издавани по Закона за енергетиката на основание по чл.159, т.1 от АПК

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

В редица определения, постановени от тричленни и петчленни съдебни състави на Върховния административен съд от състави на Административен съд София град се приема, че решение на КЕВР, постановено в хипотезата на чл.31а от Закона за енергетиката/сега разпоредбата на чл.31б, ал.4 от ЗЕ/ нямат характер на обжалваем индивидуален административен акт. В тази хипотеза е предвидена възможност за регулаторния орган да постанови изменение на определена за ценовия период цена на предоставяната услуга по лицензионната дейност. Съгласно разпоредбата на чл.31а, ал.3 от ЗЕ решението на КЕВР за изменение на цените влиза в сила от деня на приемането му. След приемането на тази законова разпоредба съдебната практика имаше колебание дали употребеният от законодателя израз „влиза в сила“ има предвид допуснато по закон предварително изпълнение на решението или предвижда необжалваемост на решението. Тезата, че се касае до допуснато предварително изпълнение на решението не бе възприета и поради факта, че решенията на КЕВР, с изключение на конкретно посочени регулаторни решения, подлежат на незабавно изпълнение. Въпреки известните колебания съдебната практика на ВАС възприе тезата, че се касае до предвидена в закона необжалваемост на решението. Този извод се наложи с оглед употребения от законодателя израз „влиза в сила“, който буквално тълкуван означава, че законодателят е предвидил изрично изключване на съдебен контрол по отношение на тези решения, каквато възможност е предвидена в чл.120 от КРБ. Изводът се налага и след анализ на правното въздействие на решението за изменение на цените в рамките на ценовия период. Легалната дефиниция определя ценовия период като период, през който цените остават непроменени. Нормата на чл.31а от ЗЕ е изключение от това правило и действието му е ограничено и като краен ефект това решение в по-малка степен засяга правата на неговите адресати.

В този смисъл практика на петчленни състави на ВАС, възприета и от Административен съд София-град, опр.№9923/16.07.2014г. постановено по адм.д.№8763/2014г., опр. №12547/22.10.2014г. постановено по адм.д.№12210/2014г., опр.№11911/09.10.2014г., постановено по адм.д.№12209/2014г на петчленни състави на ВАС и опр.3523/21.06.2016г., постановено по адм.д.№11992/2015г. на АССГГ.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

ПРЕГЛЕД НА СЪДЕБНА ПРАКТИКА, ОГРАНИЧАВАЩА КОНТРОЛА ПО ОТНОШЕНИЕ НА АКТОВЕ, ПОСТАНОВЕНИ ПО ИЗБОРНИЯ КОДЕКС И ЗАКОНА ЗА МЕСТНОТО САМОУПРАВЛЕНИЕ И МЕСТНАТА АДМИНИСТРАЦИЯ

Последователна е съдебната практика, определяща процесуално легитимирани страни, които могат да оспорят решение на общинска изборна комисия за избиране на кметове и общински съветници. С разпоредбата на чл.459, ал.1 от ИК изчерпателно са посочени правните субекти, които могат да оспорят решение на ОИК за обявяване на изборен резултат и това са всеки кандидат за общински съветник или кмет, партиите, коалициите и лицето, което представлява инициативен комитет, регистрирали кандидати за съответния вид избор. С оглед лимитативната процесуална легитимация съдебната практика приема, че избиратели, упражнили активно изборно право, нямат правен интерес да оспорят решение на ОИК, с което е обявен изборен резултат. Друго изискване, удостоверяващо активна процесуална легитимация, е оспорващата страна да е регистрирана за съответния вид избор. Предвид това изискване съдебната практика приема, че кандидат, регистриран за определен избор, не може в лично качество да оспори обявен изборен резултат за друг вид избор. Съдебната практика в този смисъл е формирана по отношение на оспорен изборен резултат за градове с районно деление, при които регистриран кандидат за кмет на общината е оспорвал обявения изборен резултат за избор на кметове на райони. Такова право е признато на представляващите регистрираните за изборите политически партии и коалиция, но в разглежданите случаи оспорващото лице не е доказало такова качество, поради което е прието, че не е налице активна процесуална легитимация и съответно правен интерес от оспорване. Според постановени съдебни актове, в този случай лицето не може да обоснове наличие на правен интерес от оспорване на административен акт, с което се цели промяна в административно правоотношение, в което той не е страна и съответно това решение не застрашава и не нарушава негови права или интереси – чл.147, ал.1 от АПК.

Последователна е съдебната практика за липса на правен интерес като абсолютна процесуална предпоставка за оспорване на обявен избор на общински съветници от лице, което със същото решение е обявено за избрано.

Във връзка с тези оспорвания съдът на първо място приема, че активната процесуална легитимация изисква оспорващият да има качество на кандидат за съответния вид избор, а при обявяване на резултат, с който лицето е обявено за избрано това качество не е налице. На следващо място се приема, че не е налице и

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

личен, пряк и непосредствен интерес за оспорване на решение, тъй като оспореното решение е благоприятно за оспорващата страна.

С оглед спецификата на изборния процес, в редица случаи съдебната практика приема за недопустим съдебния контрол по отношение на актове, които имат характер на процедурни и подготвящи постановяване на крайния акт, който в това производство е актът, с който се обявява изборния резултат и избрания кандидат. Категорично като процедурен акт се определя решението на ОИК, с което се обявяват изборните резултати от проведен първи тур на местни избори за избор на кмет на кметство, район и община. С това решение се определят и кандидатите, които съобразно получения изборен резултат се допускат до участие във втория тур на изборите. Категорично се приема, че това решение няма самостоятелен характер и не е акт, с който се обявява изборен резултат. Съгласно чл.87, ал.1, т.29 и т.30 от ИК, в случаите, при които няма избран кмет на първи тур, ОИК издава решение, с което подготвя продължаването на изборната процедура до приключване на изборния процес с обявяване на избрания кандидат. Решението, с което се обявява втори тур на изборите има характер на процедурен акт и не подлежи на оспорване. Кандидатите могат да оспорят крайния акт, с който е обявен изборния резултат, като излагат доводи за допуснати нарушения при провеждане на първия тур на изборите.

Аналогична е съдебната практика при оспорване на междинни актове на ОИК при провеждане на избор за избиране на общински съветници. Съдебната практика приема, че решението на ОИК по чл.454, ал.4 от ИК, с което се подреждат кандидатите от регистрирана кандидатска листа, съобразно получените преференции /предпочитания/ в списък „А“ не е решение на ОИК за определяне на изборен резултат и обявяване на избраните кандидати. Този акт подготвя издаване на решението на ОИК, с което се обявяват избраните кандидати от регистрираните кандидатски листи и именно това решение подлежи на оспорване по реда на чл.459 от ИК.

Относима съдебна практика: опр.№13037/03.12.2015г., на ВАС по адм.д.№№12904/2015г., опр.№13555/14.12.2015г. на ВАС по адм.д.№13842/2015г., опр.№432/14.01.2016г. на ВАС по адм.д.№13060/2015г., опр.№12657/25.11.2015г. на ВАС по адм.д.№12980/2015г., опр.№12611/25.11.2015г. на ВАС по адм.д.№13036/2015г., опр.№13714/15.12.2015г. на ВАС по адм.д.№14025/2015г., опр.№1956/22.02.2016г. на ВАС по адм.д.№1347/2016г., опр.№13291/08.12.2015г. на ВАС по адм.д.№13579/2015г., опр.№13166/7.12.2015г. на ВАС по адм.д.№13578/2015г., опр.№16410/3.12.2019г. на ВАС по адм.д.№13832/2019г., опр.№13921/6.12.2019г. на ВАС по адм.д.№13921/2019г., опр.№17491/19.12.2019г.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

на ВАС по адм.д.№ 14496/2019г., опр.№16261/28.11.2019г. на ВАС по адм.д.№№13606/2019г.

ОГРАНИЧАВАНЕ НА СЪДЕБНИЯ КОНТРОЛ ПО ОТНОШЕНИЕ НА ПРОИЗВОДСТВА, СВЪРЗАНИ С ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА ЗА ПРЯКОТО УЧАСТИЕ НА ГРАЖДАНИТЕ В ДЪРЖАВНАТА ВЛАСТ И МЕСТНОТО САМОУПРАВЛЕНИЕ

Производството е образувано във връзка с оспорване на решение на ЦИК, с което е одобрен анализът на несъответствията, който е приложение №5 към решението и окончателните цифрови данни от гласуването на национален референдум, и е актуализирана базата данни на резултатите от произведения референдум. Решението е оспорено от регистриран инициативен комитет за участие информационно-разяснителната кампания.

Съдът е приел, че разглеждането на жалбата е недопустимо, тъй като оспореното решение има характер на междинен акт, който представлява част от процедурата за определяне на резултата от гласуването на националния референдум и на основание чл.21, ал.5 от АПК не подлежи на самостоятелно оспорване.

На следващо място съдът се е произнесъл по допустимост на производството при наличие на правен интерес от оспорването. В тази връзка са дадени указания на оспорването страна да обоснове наличие на правен интерес от оспорването. Жалбоподателят е регистриран като субект – инициативен комитет за участие в разяснителната кампания и с оглед на тази регистрация мотивира наличие на правен интерес от оспорване на решение за определяне на цифровите данни. Според съда и в съответствие с разпоредбата на чл.16 от ЗПУГДВМС, правосубектността на инициативния комитет е обвързана със законово определения срок на разяснителната кампания – 30 дни преди датата, за която е насрочен референдума и 24 часа преди неговото провеждане. След провеждане на референдума се преустановява правосубектността, действието на регистрацията на инициативния комитет. След като правосубектността на инициативния комитет е обвързана с целите на регистрацията, то този субект има правен интерес да оспорва единствено решения на ЦИК, постановени във връзка с провеждане на разяснителната кампания.

Опр.№12659/23.11.2016г. на ВАС по адм.д.№12774/2016г.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Преглед на съдебната практика по Закона за местното самоуправление и местната администрация, свързани с предсрочно прекратяване на пълномощията на кмет и правомощията на общински съветници

След постановяване на ТР №1/30.03.2009г. на ОСК на ВАС, постановено по т.д.№6/2008г. съдебната практика възприе ограничителното тълкуване на приложимите разпоредби, касаещи процесуалната легитимация на страните, които могат да оспорват решение на ОИК, с което се отказва предсрочно прекратяване на пълномощията на кмет и правомощията на общински съветници. Съдебната практика възприе становището, че лицето, което сезира съответната ОИК с искане за предсрочно прекратяване на пълномощията на кмет и правомощията на общински съветник, при наличие на законовите предпоставки за несъвместимост, има качество на лице подаващо сигнал, а не на страна в административното производство. Според утвърдената съдебна практика упражняване на правомощието на ОИК по чл.30 и чл.42 от ЗМСМА не е обвързано с конкретно сезиране, поради което подаването на сигнала не слага началото на административното производство. По тази причина, лицето подало сигнал до съответната ОИК няма качество на заинтересована страна.

След законодателните промени в приложимите текстове се уреди въпроса относно процесуалната легитимация на лицата, които могат да оспорят решенията на ОИК, като такова качество имат политическите субекти, регистрирани и участвали в съответния вид избор. Не така стои въпросът с процесуалната легитимация на физическите лица, участвали на изборите. Според съдебната практика, тези лица, които несъмнено попадат в кръга на легитимираните лица по чл.459, ал.1 от ИК, нямат правен интерес да оспорват решенията на ОИК за предсрочно прекратяване на пълномощията на кмет, тъй като решението няма пряк ефект в тяхната правна сфера. Резултатът от предсрочно прекратяване на пълномощията на кмет е насрочване на частичен избор – чл.463, ал.1 от ИК, поради което решението на ОИК няма пряк ефект в правната сфера на кандидат на проведения предходен избор. Председателят на общински съвет, както и отделен общински съветник в лично качество, също не са лица, имащи правен интерес да оспорят решение на ОИК за предсрочно прекратяване на пълномощията на кмет, тъй като в това производство на общинския съвет са възложени правомощия във връзка с изпълнение на решението, което не ги легитимира като страна в административното производство.

Съдебната практика възприема и становището, че сдруженията с нестопанска цел също нямат личен, пряк и непосредствен правен интерес да оспорват

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

постановените от ОИК актове. Правото на оспорване е обвързано с обосноваване и доказване на правен интерес по критериите, предвидени в чл.147, ал.1 от АПК, като доказателствената тежест се носи от оспорващата страна. При липса на доказателства, установяващи наличие на правен интерес т.е. да се цели премахване на неблагоприятни правни последици или постигане на благоприятни такива и доказване на личен интерес – актът да засяга правната сфера на жалбоподателя, а не чужди права, съдебните състави са стигали до правен извод за недопустимост на производството по оспорване.

Разглежда се съдебна практика: опр.№3352/4.3.2020г. на ВАС, адм.д.№2419/2020г., опр.№7185/15.6.2016г. на ВАС, адм.д.6647/2016г., опр.№14635/30.11.2017г. на ВАС, адм.д.№12857/2017г., опр.№1887/15.2.2017г. на ВАС, адм.д.№649/2017г., опр.№1026/1.2.2016г. на ВАС, адм.д.№326/2016г., опр.№7683/19.6.2017г. на ВАС, адм.д.№6669/2017г., опр.№7322/16.06.2016г. на ВАС, адм.д.№6328/2016г., опр.№785/26.01.2016г. на ВАС, адм.д.№712/2016г., опр.№1213/4.2.2016г. на ВАС, адм.д.№1164/2016г.

АНАЛИЗ НА ПРАКТИКА, ОГРАНИЧАВАЩА СЪДЕБНИЯ КОНТРОЛ ПО ЗАКОНА ЗА ПОДПОМАГАНЕНА ЗЕМЕДЕЛСКИТЕ ПРОИЗВОДИТЕЛИ, ПРЕОДОЛЯНА С ПРИЕМАНЕ НА ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ

Във връзка с прилагане на мярка „Създаване на стопанства на млади фермери“, чиито правила са регламентирани с Наредба №9/03.04.2008 г. съдебната практика приема, че административната фаза на производството по одобряване на проекта приключват с издаване на заповед за оборяване или отхвърляне на заявлението за финансово подпомагане. Със сключване на договора за предоставяне на финансовата помощ приключва административната част от процедурата, а след сключване на договора страните по него - ДФЗ и бенефициера, са равнопоставени граждански субекти, които не се намират в отношения на власт и подчинение. Според тази практика издаването на заповед по чл.26, ал.1, т.3 от Наредба №9/2008г. и по чл.33 от същата наредба касаят последици от неизпълнение на договор с граждански характер, поради което тези актове не са административни и не подлежат на контрол за законосъобразност, съобразно критериите регламентирани в чл.146 от АПК.

Тази практика е преодоляна с приемане на ТР №8811.12.2015г. на ВАС по т.д.№1/2015г. на ОСС, Първа и Втора колегия. С тълкувателното решение се приема, че актовете издавани от ДФЗ-РА по цитираните текстове от Наредба №9/2008г. са индивидуални административни актове и подлежат на съдебн

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

контрол по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Въпреки, че цитирания в тълкувателното решение нормативен акт не е действащ, тази практика е приложима и по други двуфазни мерки за подпомагане, които са приложими за релевантни периоди.

В този смисъл са опр.№3496/23.04.2013г., постановено от АС Пловдив по адм.д.№1423/2013г.; опр.№873/20.05.2013г. на АС Благоевград, постановено по адм.д.№212/2013г.; определение от 12.06.2013г., постановено от АС Разград по адм.д.№114/2013г.; опр.№241/21.01.2013г., постановено от АС Пловдив по адм.д.№3877/2012г.

В редица съдебни актове състави на Върховния административен съд приемаха, че заповедта на министъра на земеделието и храните, издавана на основание чл.16г., ал.4 от Наредба №105 от 22.08.2006г. за условията и реда за създаване, поддържане, достъп и ползване на Интегрираната система за администриране и контрол, с която се одобрява окончателния специализиран слой „Площи, допустими за подпомагане“ не подлежи на самостоятелен съделен контрол, тъй като е част от производството по приемане и разглеждане на заявления на земеделски стопани за извършване на плащания по схемите и мерките за еденица площ. Според тези състав с тази заповед не настъпва промяна в правната сфера на кандидата за подпомагане, а се извършва обновяване на информацията в Системата за изентификация на земеделските парцели, поради което заповедта е насочена единствено към длъжностните лица, поддържащи системата.

С цитираното тълкувателно решение – т.2, се прие, че е допустим съдебен контрол по отношение на заповедта на министъра на земеделието и храните, с която се одобрява окончателния специализиран слой. Със задължителното тълкуване бе преодоляна практика, ограничаваща съдебния контрол по отношение на тази категория актове.

В този смисъл са постановени опр.№14019/24.11.2014г., постановено от ВАС по адм.д.№14248//2014г.; опр. №14019/24.11.2014г., постановено от ВАС по адм.д.№14248/2014г.; опр. №14021/24.11.2014г., постановено от ВАС по адм.д.№13148/2014г.; опр.№14079/25.11.2014г., постановено от ВАС по адм.д.№12979/2014г.

По тези разглеждани въпроси е приложимо Тълкувателно решение № 8 от 11.12.2015г. на ВАС по т.д.№1/2015г., ОСС, Първа и Втора колегия.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

ОСОБЕНИ ХИПОТЕЗИ НА ОГРАНИЧЕН КОНТРОЛ ПО ОТНОШЕНИЕ НА АКТОВЕ, ИЗДАВАНИ ПО ЗАКОНИ, ПРЕДВИЖДАЩИ СЪКРАТЕНИ СРОКОВЕ ЗА ПРОИЗНАСЯНЕ

За определен вид производства законодателят е предвидил съкратени срокове за разглеждане на оспорването. Съгласно разпоредбата на чл.459, ал.7 от ИК първоинстанционния съд се произнася по оспорване на решение на ОИК в 14-дневен срок от образуване на производството. В същия срок следва да се произнесе и касационната инстанция – чл.459, ал.9 от ИК. Съгласно чл.212, ал.1 от ЗОП, в зависимост от прогнозната стойност на обществената поръчка, КЗК се произнася в месечен, респ. 15-дневен срок, а съгласно чл.216, ал.5 от ЗОП, ВАС се произнася по касационната жалба в месечен срок от образуване на производството. Аналогични разпоредби, предвиждащи съкратени срокове за произнасяне, са предвидени и с чл.174, ал.2 и чл.178, ал.2 от ЗК. С оглед предвидени съкратени срокове за разглеждане на жалбите и постановяване на окончателно решение по спора с разпоредбите на чл.459, ал.7 от ИК, чл.207 от ЗОП и чл.169, ал.1 от ЗК, законодателят е предвидил ограничаване на контрола за законосъобразност до разглеждане на доводите, изложени в сезиращата жалба, подадена в съответния преклузивен срок. Законодателното ограничаване в тези случаи е съобразено изискването за прилагането на разумни преклузивни срокове, с цел гарантиране на ефективност и бързина в рамките на процедурите за обжалване и изискването за ефективна съдебна защита на засегнатите субекти. Спазвайки принципа за балансиране на интересите на правосъдието, съдът и КЗК приемат за разглеждане доводи, които са маркирани в сезиращата жалба и мотивирани и развити в представени становище в хода на производствата.

ПРЕГЛЕД НА ПРАКТИКАТА ПО ЗАКОНА ЗА СТОКОВИТЕ БОРСИ И ТЪРЖИЩА

По цитирания закон бе установено едно определение, с което е отказано разглеждане на оспорването, поради липса на правен интерес.

Оспорващият не е участник в производството по регистрация на стоково тържище, приключило с оспореното решение на ДКСБТ, поради което и не разполага с правен интерес да иска отмяната на тази регистрация. От приложените по делото доказателства се установява, че имотът върху който ще осъществява дейността си стоково тържище е съсобствен с юридическо лице, което е

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

регистрирано като стоково тържище, видно от представено удостоверение. Тази съсобственост, респ. наличието на търговска конкурентност между двете стокови тържища, находящи се в имот, в режим на съсобственост, не би могла да обоснове извод за наличието на правно защитим интерес по отношение на оспорващата фирма, като пряко и непосредствено засегнато заинтересовано лице да иска отмяна на регистрацията на стоково тържище, респ. да оспорва по съдебен ред отказът на административния орган да издаде акт за нейното заличаване. Съдържанието на писмото, изпратено от стоковото тържище определя неговата правна природа и значение на сигнал по смисъла на чл. 119, ал. 1 от АПК, а не на инициатива за издаване на административен акт. Въз основа на такова писмо-сигнал компетентният административен орган, в случая ДКСБТ, вече по своя инициатива, след извършване на предписаните от закона действия и проверка, може да издаде акт, с който да наложи принудителна административна мярка по чл. 64 от ЗСБТ, респ. да издаде акт, с който на основание чл. 16а, ал. 2 от ЗСБТ да заличи стоково тържище от регистър на стоковите тържища. Подаването на искане за заличаване на регистрирано стоково тържище не създава задължение за административния орган да се произнесе по него, а още по-малко да издаде акт с такова съдържание, респ. да наложи предвидените в закона принудителни административни мерки, тъй като упражняването на това правомощие на административния орган е предоставено на неговата преценка.

Отказът за издаване на акт по чл. 16а, ал. 2 от ЗСБТ за заличаване на стоково тържище от регистър на стоковите тържища, респ. за налагане на една от предвидените в чл. 64 от ЗСБТ принудителни административни мерки не може да бъде квалифициран като отказ за издаване на административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Същият има характер на решение по подаден сигнал, което по силата на чл. 124, ал. 2 от АПК е изключено от съдебен контрол. В този смисъл е и трайната съдебна практика, в съответствие с която подателят на сигнала не е адресат на постановления по него акт, същият не засяга негови права и законни интереси, както и не създава задължения, поради което не е активно легитимиран да го оспорва пред съда.

Определение № 3397 от 30.05.2018 г. По адм. д. № 4387/2018 г. на Административен съд София-град, оставено в сила с определение №14437 от 23.11.2018г., постановено от тричленен състав на ВАС по адм.д.№10818/2018г.

ПРЕГЛЕД НА ПРАКТИКАТА ПО ЗАКОНА ЗА ОБЩЕСТВЕНИТЕ ПОРЪЧКИ

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Отличителен за тези производства е фактът, че Върховният административен съд осъществява касационен контрол по отношение на правораздавателен акт, постановен от несъдебен орган Комисията за защита на конкуренцията, което не е в противоречие с разпоредбата на чл.119 от КРБ – решение №6 от 11.11.2008г. на КС по к.д. №5/2008г.

Обжалвано писмо е издадено от главния секретар на КЗК, в изпълнение на правомощията му по чл. 21, ал. 2, т. 3 и 7 от Устойствения правилник на КЗК. С писмото дружеството-жалбоподател е уведомено, че подадената от него жалба не отговаря на изискванията на чл. 121, ал. 5 във връзка с ал. 4, т. 3 ЗОП - отменен, но приложим според препращането на § 21 ЗОП, обн. в ДВ, бр. 13 от 16.02.2016 г. В писмото са дадени указания за отстраняване на нередовността на подадената жалба, които указания не подлежат на съдебен контрол. По същия начин не подлежат на съдебен контрол дадените указания от съда за отстраняване на нередовност на подадена жалба според чл. 158, ал. 1 АПК, приложим според чл. 122е, ал. 3 ЗОП във връзка с чл. 216 АПК. Едва при неизпълнение на дадените указания разпореждането на председателя на КЗК, с което жалбата се връща на подателя ѝ, на основание чл. 121, ал. 7 във връзка с ал. 6 ЗОП, подлежи на съдебен контрол. По същия начин разпореждането на съдията-докладчик или определението, с което жалбата се оставя без разглеждане, на основание чл. 158, ал. 3 АПК, подлежи на обжалване.

Неоснователно е и искането в жалбата съдът да определи размера на дължимата такса и да разпреди на КЗК да върне недължимо платената част от таксата. Искането следва да бъде отправено до КЗК, а евентуално нейният отказ би подлежал на обжалване.

Поради това, че писмото с дадените указания не подлежи на съдебен контрол, жалбата е без предмет, поради което е оставена без разглеждане.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 5605 ОТ 11.05.2016 Г. ПО АДМ. Д. № 5295/2016 Г., IV ОТД. НА ВАС,

Вписването в списъка по чл. 57, ал. 4 ЗОП, чието поддържане е в правомощията на АОП има уведомителен характер. То е последица от влизане в сила на решението на възложителя, с което е установено обстоятелството по чл. 54, ал. 1, т. 5, б. "а" или чл. 55, ал. 1, т. 5 ЗОП. Решението на възложителя, с което е установено това обстоятелство, а обикновено това става с решението за класиране на участниците и определяне на изпълнителя, включително и в частта му, в която са отстранени от участие участниците в процедурата за възлагане на обществената

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

поръчка, по правната си същност е индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване според чл. 196, ал. 1, ал. 4 и 5 ЗОП. С този краен акт на възложителя се засягат правата и интересите на отстранените участници в процедурата, поради което на тях законодателят е предоставил и правото им да обжалват решението. След влизане в сила на решението на възложителя, по силата на императивната разпоредба на чл. 230, ал. 1, т. 6 АПК, той е длъжен да уведоми АОП, за вписване на констатираното обстоятелство по чл. 54, ал. 1, т. 5, б. "а" ЗОП, какъвто е и разглеждания случай. Това вписване не е индивидуален административен акт, а последица от влизане в сила на решението на възложителя, което е индивидуалният административен акт. Следователно вписаната информация е административен акт, но той не подлежи на съдебен контрол според чл. 159, т. 1 АПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 7613 ОТ 07.06.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 7136/2018 Г., IV ОТД. НА ВАС

С жалбата, която е предмет на настоящото производство, оспорващото дружество обжалва по реда на АПК утвърждаването от възложител на доклада на на комисията по чл.103 от ЗОП. Този акт представлява междинен акт по процедурата и не е окончателният акт на възложителя за обявяване класирането на участниците и определяне на изпълнител в процесната обществена поръчка. Следователно оспореният акт не притежава белезите на индивидуален административен акт, а съставлява процедурен акт, който е част от производството по издаване на крайното решение на възложителя, което в случая е индивидуалният административен акт, с който е приключила проведената по реда на чл. 82 ЗОП процедура по възлагане на процесната обществена поръчка. По силата на чл. 21, ал. 5 АПК не са индивидуални административни актове волеизявленията, действията и бездействията, когато са част от производствата по издаване или изпълнение на индивидуални или общи актове, или са част от производствата по издаване на нормативни актове.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 14817 ОТ 30.11.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 14110/2018 Г., IV ОТД. НА ВАС

В хода на касационното производство, по делото е представено писмо от възложителя, от което е видно, че с решение на възложителя на основание чл. 22, ал. 1, т. 8 и чл. 110, ал. 1, т. 8 ЗОП процедурата е прекратена. Постъпило е и писмо от възложителя за липсата на данни за подадени жалби срещу това решение. По делото е постъпило и писмо от КЗК с което комисията уведомява съда, че няма

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

постъпили жалби срещу решението за прекратяване на процедурата. При тези данни по делото, съдът приема, че е приложима препращащата норма на чл. 228 от АПК, предвиждаща за неуредените въпроси в глава Дванадесета "Касационно производство" АПК, субсидиарното прилагане на правилата за първоинстанционното производство, и по-конкретно - нормата на чл. 159, ал. 4 от АПК.

По тези съображения оспорващият няма правен интерес от оспорването, а жалбата, с които е сезиран Върховният административен съд следва да бъде оставена без разглеждане.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 1553 ОТ 05.02.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 8767/2017 Г., IV ОТД. НА ВАС

ПРЕГЛЕД НА ПРАКТИКАТА ПО ЗАКОНА ЗА ПРИВАТИЗАЦИЯТА И СЛЕДПРИВАТИЗАЦИОННИЯ КОНТРОЛ

Първоинстанционния съд е оставил жалбата без разглеждане и е прекратил производството по делото на основание чл. 159, т. 1 АПК. Административният съд е приел, че оспореният акт няма белезите на административен акт по смисъла на АПК, тъй като е издаден от орган на търговско дружество с държавно участие в капитала, който не действа като административен орган, а в изпълнение на взето решение на Общото събрание на акционерите за разпореждане с активи на дружеството. Намерил е за приложим Правилника за реда за упражняване правата на държавата в търговските дружества с държавно участие в капитала, поради което изпълнителният директор не действа като административен орган по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на АПК, а като орган на търговски субект. Допълнителни аргументи е намерил в Тълкувателно решение № 3/27.06.2016 г. по тълк. д. № 5/2015 г. на ВАС, както и в характеристиката на акта на подготвителен такъв.

Касационният състав е оставил в сила обжалваното определение. За да стигне до този извод съдът приема, че по делото няма спор, че недвижимите имоти - обект на продажба чрез търг, са собственост на търговското дружество, респ. решението за продажбата им е взето от общото събрание на дружеството, уточнено относно реда и начина за извършване на продажбата с решение на съвета на директорите. При тези факти е прието за обосновано позоваването от първостепенния съд на Тълкувателно решение № 3/2016 г. по тълк. д. № 5/2015 г. на ВАС - актовете на органите на управление на търговските дружества с държавно участие в процедура по търг или конкурс за извършване на действия по управление или разпореждане със собствено на дружеството имущество не са актове на органи

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

на държавна власт. Липсва изрична норма в специален закон, която да възлага спора на административните съдилища.

Даденото тълкуване във връзка с уеднаквяване на съдебната практика е задължително за съдилищата съгласно чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт. Изводите на административния съд относно характера на оспорената заповед, конкретно, че същата не разкрива характеристиките на административен акт, респ. оспорването ѝ е недопустимо на основание чл. 159, т. 1 АПК, са направени при правилно приложение на закона. Касае се за акт на орган на управление на търговско дружество, по повод на който не се развива административно правоотношение, респ. не е налице основание за оспорването му по реда на АПК. Независимо, че процедурата е уредена в нормативен акт - чл. 14 ПРУПДТДДУК, органът на управление на търговското дружество не придобива качеството на административен орган по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на АПК, както правилно е отбелязал административният съд.

Фактът, че Министерският съвет е дал съгласието си за извършване на продажбата на основание чл. 28, ал. 10, вр. ал. 9 от Закона за приватизация и следприватизационен контрол, не променя изложените съображения, нито придава административен характер на правоотношението.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 12656 ОТ 23.11.2016 Г. ПО АДМ. Д. № 12662/2016 Г., I ОТД. НА ВАС,

За да изключи правото на съдебно оспорване, първостепенният съд е приел, че обжалваното решение е постановено в изпълнение на решение общински съвет за разпореждане със собствен на общината имот, което го отнася към актовете по чл. 21, ал. 5 от АПК, които не са ИАА. Според съда липсва и правен интерес от оспорването, обоснован с правото на собственост на жалбоподателя върху съседен за имота магазин и с наемането на част от процесния имот по договор предхождащ акта на приватизационния орган.

Касационният състав споделя изводите на административния съд за правната природа на обжалвания пред него акт на орган по приватизацията. Решението на органа по чл. 4, ал. 4, in fine от ЗПСК е част от производство, приключващо с актовете по чл. 35, ал. 6 от ЗОС на разпореждане с общинско имущество. И ако за заповедта на кмета по цитираната разпорежба е мислимо да се допусне оспорване с арг. от чл. 8, ал. 11 от ЗОС, то подготвящият тази заповед акт на помощния орган за приватизация е изначално дисквалифициран като ИАА с арг. от чл. 21, ал. 5 от АПК.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Основателно съдът е приел, че у жалбоподателя не съществува правен интерес от търсената съдебна защита. Решението за провеждане на публичен търг е юридически факт, пораждащ правото на административно производство на лицата, желаещи да участват в него. Този акт не отнема, нито ограничава субективни права на оспорвания. Като собственик на съседен имот той не притежава права противопоставими на правото на разпореждане на общината с процесния имот. Ползите, които твърди да притежава от публичния характер на собствеността на общината върху имота, не обуславят засегнат законен интерес, доколкото имотът е актуван като частна общинска собственост и защитата срещу промяната в характера на собствеността е следвало да се осъществи с оспорване на решението по чл. 6 от ЗОС. Относно съхраняването на правото на ползване на част от процесния имот по договор за наем при разпоредителна сделка с него са важими правилата на чл. 237 от ЗЗД, което не включва забрана за разпореждане с него. Предмет на различна регулация от тази за приватизацията са и обществените отношения за осъществяване на достъп до собствения имот - чл. 192 от ЗУТ.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 10980 ОТ 17.09.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 10603/2014 Г., I ОТД. НА ВАС

ПРЕГЛЕД НА ПРАКТИКАТА ПО ЗАКОНА ЗА ЗАЩИТА НА КОНКУРЕНЦИЯТА

Пред Комисията за защита на конкуренцията е подадено искане на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗЗК. За да се образува производство по чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за защита на конкуренцията, искането трябва да е подадено по образец, утвърден от Комисията с Решение № 111/10.02.2009 г. - чл. 71, ал. 2 от ЗЗК, каквото не е налице. Затова по своята същност искането в свободна форма сигнализира Комисията за защита на конкуренцията за образуване на производство по чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗЗК. Касае се за самосезиране, тоест за нейно правомощие, упражняването на което е предоставено изцяло на оперативната й самостоятелност. В случая решението на КЗК да не образува производство не формира мълчалив отказ да се издаде акт за установяване на нарушение. Необразуването на производство от административния орган не може да произведе "отказ" - нито мълчалив, нито изричен, защото КЗК няма задължение да образува производство по нейна инициатива. Искането представлява сигнал за извършени нарушения на забраните по чл. 15 и по чл. 21 от ЗЗК, по който сигнал няма срок ако КЗК прецени, да образува или да не образува производство. Не е формиран мълчалив

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

отказ, годен за съдебен контрол за законосъобразност, поради което е налице хипотезата на чл. 159, т. 1 от АПК за оставяне на жалбата без разглеждане и за прекратяване на образуваното въз основа на нея съдебно производство.

Освен това, съгласно чл. 64 от специалния ЗЗК, на обжалване пред съда, относно тяхната законосъобразност, а не целесъобразност, подлежат решенията и определенията на Комисията за защита на конкуренцията, а не мълчаливи откази.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 15344 ОТ 11.12.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 8996/2018 Г., IV ОТД. НА ВАС

Жалбоподателят е подал пред Комисия за защита на конкуренцията сигнал за извършени нарушения на чл. 33, ал. 1 във връзка с чл. 34 ЗЗК във връзка с чл. 42, ал. 1 ЗА. Заявил е, че подава сигнала с убеденост, че го прави от името на всички адвокати в страната и в името на опазване законните интереси на гражданите. Изложил е факти и обстоятелства, които според него, обективират състава на заблуждаващата и сравнителна реклама, като прояви форми на нелоялната конкуренция. Изразил е надежда, комисията да образува производство на базата на така подадения сигнал и да ангажира отговорността на определените ответни страни по ЗЗК, а също и по ЗА.

КЗК е приела сигнала, като повод за извършване на предварително проучване с оглед образуване на производство по реда на чл. 38, ал. 1, т.1 ЗЗК - по нейна инициатива. След извършеното предварително проучване е приела, че няма основание за образуване на производство.

С оглед установените факти, съдът приема, че подадената жалба срещу мълчалив отказ на КЗК, като компетентен административен орган да образува производство по ЗЗК, е процесуално недопустима. В самата жалба пред съда, жалбоподателят е подчертал, като основание за подаването ѝ чл. 81, ал. 1 АПК във връзка с чл. 84, ал. 2 АПК. Така посочените правни основания се намират в глава шеста от АПК "Оспорване на административните актове по административен ред". Нормата на чл. 81, ал. 1 от нея касае правната възможност, индивидуалните и общи административни актове да бъдат оспорени по административен ред пред непосредствено по-горестоящия административен орган. А чл. 84, ал. 2 определя срок за оспорване на мълчаливия отказ - един месец от изтичане на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе. КЗК няма висшестоящ административен орган и нейните актове подлежат на обжалване пред съда. Поради това по отношение на тях не намира приложение Глава шеста от АПК, съответно посочените, като правно основание за подаване на жалбата, разпоредби от нея.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Обжалването на отказ за разглеждане на искане за издаване на административен акт пред съда, е изрично уредено в Раздел IV от Глава десета на АПК. Разпоредбата на чл. 197 определя, като предмет на обжалване, изричния отказ на административния орган да разгледа по същество отправено до него искане за издаване на индивидуален административен акт. От съдържанието на тази правна норма недвусмислено се установява, че само изричните откази за разглеждане на искане, могат да бъдат обжалвани пред съда. Налага се извод, че мълчаливи откази за образуване на административно производство, не могат да бъдат годен предмет на съдебно обжалване. Тази законодателна концепция е функционално свързана с въведената фикция в чл. 57, ал. 1 АПК, че непроизнасянето в срок се смята за мълчалив отказ да се издаде поисканият акт. То е свързано на свой ред с правото на инициаторите на административното производство да обжалват самостоятелно мълчаливите откази, като индивидуални административни актове по реда на чл. 145 и следващите от АПК в срока по чл. 149, ал. 2 от същия Раздел I - "Оспорване на индивидуални административни актове". По тези съображения жалбата срещу мълчаливия отказ на КЗК да образува производство по отправения до нея сигнал, е лишена от предмет, годен да бъде обект на съдебно оспорване и е процесуално недопустима.

При условията на алтернативност, съдът приема, че изпратеното до жалбоподателя писмо от КЗК за резултатите от предварителното проучване, не съставлява и изричен отказ за образуване на производство по издаване на административен акт. Производството по установяване на нарушения и налагане на санкции по Глава седма от ЗЗК, където се намират съставите на нелоялната конкуренция, включващи заблуждаващата и сравнителната реклама, се образува на едно от двете основания - чл. 38, ал. 1, т. 1 или т. 3 ЗЗК, към които препраща чл. 94, ал. 1 от същия закон. Първото от тях е по решение на комисията - т. 1; второто е по искане на лицата, чиито интереси са засегнати или застрашени от нарушение по този закон - т. 3 на чл. 38, ал. 1. Разпоредбата на чл. 94, ал. 2 препраща по отношение на реквизитите и съдържанието на искането по чл. 38, ал. 1, т. 3 към изискванията, въведени в чл. 71, ал. 1 от закона.

Подаденият сигнал до КЗК не съставлява искане по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗЗК, а сигнализира комисията за вземане на решение за образуване на производство по чл. 38, ал.1, т. 1 от Закона. Касае се за нейно правомощие, упражняването на което е предоставено изцяло на оперативната ѝ самостоятелност и не съставлява административен акт, годен да бъде обект на обжалване относно законосъобразността му по смисъла на чл. 64, ал. 1 ЗЗК. Налице е процесуална пречка по чл. 159, т. 1 АПК за разглеждане на жалба срещу изричен отказ.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

На трето място е налице процесуална пречка и по смисъла на чл. 159, т. 4 АПК за разглеждане на тази жалба, поради липса на законово защитен правен интерес за жалбоподателя. В производството по вземане на решение по чл. 38, ал. 1, т. 1 ЗЗК от комисията да образува производство, подателят на сигнала няма качеството на страна, съответно на трето лице с правен интерес или заинтересована страна. Участниците в производството са определени в нормата на чл. 43 ЗЗК и са две категории: Първата категория са страните. Те са определени в ал. 1 на разпоредбата, като лицата, по чието искане или уведомление е образувано производството и лицата, за които се твърди, че са извършили нарушение по този закон. Имат се предвид лицата, подали искане по чл. 38, ал. 1, т. 3 и лицата по чл. 38, ал. 1, т. 6 от закона. Заинтересованите лица на свой ред са определени в ал. 2 на чл. 43. Жалбоподателят не попада в нито една от тези категории и няма законово защитен правен интерес от обжалване. В аналогичен смисъл е и съдебната практика, отразена в определение № 7393 от 30.05.2013 г. по адм. д. № 5745/2013 г. на Върховния административен съд, петчленен състав.

Същевременно жалбоподателят няма качеството на трето лице с правен интерес от обжалване, тъй като подаването на сигнал до КЗК за образуване на служебно производство, не поражда за него право да изисква постановяване на решение по чл. 38, ал. 1, т. 1. Съответно той не е адресат на отказ - мълчалив или изричен - да се вземе такова решение.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 6871 ОТ 28.05.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 5951/2018 Г., IV ОТД. НА ВАС,

Определение, с което Комисията за защита на конкуренцията обединява преписки за съвместно разглеждане не подлежи на обжалване.

Определение, постановено с правно основание в чл. 63 ЗЗК не е произнасяне по същество на повдигнатия и не прегражда развитието на спора пред националния орган по конкуренция.

Съгласно разпоредбата на чл. 64, ал. 2 ЗЗК определенията на комисията, за които това е предвидено, могат да бъдат обжалвани относно тяхната законосъобразност пред Върховния административен съд от страните в производството. От това следва, че само в предвидените от ЗЗК случаи определенията на комисията могат да се обжалват, като например тези по чл. 40, ал. 3, чл. 51, ал. 6, чл. 55, ал. 2 и др. Но определението, постановено по чл. 63 не е измежду изчерпателно изброените, като подлежащи на обжалване.

По тези доводи решаващият състав е приел, че определението предмет на частната жалба не подлежи на обжалване. Частната жалба е подадена срещу

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

определение, което не подлежи на обжалване, поради което и на основание чл. 159, т. 1 АПК тя ще следва да се остави без разглеждане, а образуваното въз основа на нея производство -да се прекрати.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 3820 ОТ 26.03.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 3464/2018 Г., IV ОТД. НА ВАС

Производство пред КЗК е образувано на основание чл. 94, ал. 1, във вр. с чл. 38, ал. 1, т. 1 от Закона за защита на конкуренцията /ЗЗК/ за проучване на евентуално извършени нарушения на Глава VII от ЗЗК. Повод за образуване на производството е постъпилото постановление на прокурор в Специализирана прокуратура с което е прекратено наказателно производство.

С оглед изясняване на фактическата обстановка от Комисията за защита на конкуренцията, на основание чл. 46 от ЗЗК, са поискани от Специализираната прокуратура заверени копия протоколи от разпит на свидетели, справки и други материали по прокурорската преписка относими към проучването на националния орган по конкуренция. С писмото Комисията е указала на основание чл. 55, ал. 2 от ЗЗК, в съответствие с § 1, т. 9 от ДР на ЗЗК да бъдат посочени материалите за които прокуратурата счита, че представените материали са поверителни, както да бъдат представени и в неповерителен вариант в който да са заличени всички данни смятани за поверителни. Специализираната прокуратура е изпратила исканите материали за които на основание чл. 198 от НПК е указано, че същите не следва да бъдат разгласявани.

Въз основа на така установените по преписката факти, КЗК с определение приема, че получените материали от Специализираната прокуратура са поверителна информация, поради което е отказала уважаване искането за тяхното разкриване направено от ответниците в административното производство.

При така очертания предмет на съдебната проверка съдебният състав намира жалбата за недопустима, като насочена срещу акт неподлежащ на оспорване.

Правоотношенията във връзка с предоставянето и осигуряването на достъп до материалите в производството са предмет на регламентация в разпоредбата на чл. 55 от ЗЗК, систематически заложен в общите положения от Дял Трети в закона, озаглавен "Производство". По същността си тя е във функционална връзка с етапа на доказване на предявените твърдения за извършено нарушение на правилата на конкуренцията. Както в националното, така и в европейското право, волеизявленията на ръководещия орган във връзка с доказването и съгътстващите го доказателствени искания, направени от страните, не подлежат на самостоятелен съдебен контрол, доколкото те са пряко и неразривно свързани със

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

законосъобразността на крайния акт. Иманентна част от проверката за неговата законосъобразност е и проверката за спазването им от водещия орган в хода на административното производство. Изключение от така посочените общи правила е предвиденото право на обжалване на определението по чл. 55, ал. 2 от ЗЗК, с което Комисията приема, че дадена информация не е поверителна. То е въведено от законодателя, като единствено възможно правно средство за защита на всяко лице, което в хода на преписката е предоставило поверителна информация и която няма да бъде третирана като поверителна. Приложено на практика, това означава, че не само Комисията, но и страните в производството и заинтересованите лица по чл. 74, ал. 2 ще получат достъп до нея. Актът на КЗК, с който се осигурява достъпа им до поверителна информация, предоставена от което и да било лице /в това число и от друга страна в производството/ рефлектира пряко и непосредствено върху неговата правна сфера, накърнявайки правото му да се позове и защити твърденията си за производствена, търговска или друга защитена тайна. В § 28 от решение по Дело С-450/06 на СЕО изрично е прието, че правото на защита на поверителна информация, по същество представлява материално право, дори ако неговото упражняване може да има процесуални последици - т. 31 от изложението на генералния адвокат. Именно поради това, разпоредбата на чл. 55, ал. 2 от ЗЗК ясно и недвусмислено урежда правото на такова лице, по отношение на което КЗК е сметнала, че заявената от него информация не е поверителна, да обжалва определението по реда на чл. 64, ал. 2 от ЗЗК. То е носител на субективното публично потестативно право на жалба само доколкото се разкрива сочена от него за поверителна информация и то точно в момента, в който КЗК е постановила акта за нейното разкриване. Нормативно уреденото право на жалба е с оглед изключително сериозната вреда, която може да последва от неправомерно предоставяне на определена информация на конкурент и то след като страната вече се е позовала на поверителния характер и е обосновал характера на търговска тайна на тази информация - в този смисъл Решение по дело AKZO Chemie и AKZO Chemie UK/Комисия 53/85.

Така извършеното систематично тълкуване на разпоредбата на чл. 55, ал. 2 от ЗЗК налага извода, че на самостоятелно обжалване подлежи само определението на КЗК, с което се постановява, че дадена информация не е поверителна, като трябва изрично да се подчертае, че се касае за изключение от общото правило за необжалваемост на актовете на администрацията във връзка с процеса на доказване.

Съдебен контрол върху процеса на събиране и обезпечаване на доказателствата може да бъде осъществен от съда при евентуалното оспорване на окончателния акт по чл. 77, ал. 1 от ЗЗК, като това е израз на една последователна

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

законодателна концепция за необжалваемост на волеизявленията, действията и бездействията на съответния орган, като част от производството по издаване на индивидуални административни актове, какъвто е актът по чл. 77, ал. 1 от ЗЗК. В този смисъл е съдебната практика - определение № 7446 от 19.06.2015 г. на ВАС по адм. д. № 6125/2015 г., IV о., Определение № 10075 от 30.09.2015 г. на ВАС по адм. д. № 9414/2015 г., 5-членен с-в.

Крайният извод, до който е стигнал съда, че е сезиран с жалба срещу протоколно определение, за което не е предвиден ред за самостоятелно оспорване. Липсата на акт, който да подлежи на самостоятелен съдебен контрол съставлява процесуална пречка за упражняване правото на жалба по смисъла на чл. 159, т. 1 от АПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 11098 ОТ 25.09.2017 Г. ПО АДМ. Д. № 9409/2017 Г., IV ОТД. НА ВАС

Върховния административен съд е сезиран с жалба срещу мълчалив отказ на Комисията за защита на конкуренцията да постанови едно или повече определения във връзка с доказателствени и процесуални искания.

Съдебният състав приема, че по направените искания не е формиран мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 от АПК, поради което оспорването е без предмет. Исканията са по отношение на събиране и достъп до доказателства, които са процесуални действия във връзка с постановяване на крайния акт – решението, с което се установява, респ. не се установява релевираното нарушение. Нито едно от направените искания не попада в хипотезата на чл. 55, ал. 2 от ЗЗК, по което КЗК дължи произнасяне с изричен акт – определение, което подлежи на самостоятелно обжалване. Процесуалните действия във връзка със събирането и преценката на доказателствата по преписката по аргумент от разпоредбата на чл. 21, ал. 5 от АПК не са индивидуални административни актове, а действия, част от производството по издаване на крайния административен акт – решението по чл. 60 от ЗЗК.

В случая производството пред Комисията за защита на конкуренцията е приключило с постановяване на решение, което е обжалвано по реда на чл. 64, ал. 1 от ЗЗК и по тази жалба пред Върховния административен съд е образувано производство. В това производството могат да бъдат релевирани и разгледани твърденията за допуснати процесуални нарушения при събиране и преценка на доказателствата по преписката.

По тези доводи е прието, че разглеждането на оспорването е процесуално недопустимо, тъй с разпоредбата на чл. 64 от АПК изрично е изключена

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

възможност за обжалване на административнопроизводствените действия на административния орган по издаване на административен акт.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 12055 ОТ 12.11.2015 Г. ПО АДМ. Д. № 6596/2015 Г., IV ОТД. НА ВАС

Производството пред КЗК е образувано на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за защита на конкуренцията (ЗЗК) по искане на сдружение с нестопанска цел, като пълномощник на търговски дружества, осъществяващи дейност свързана с целите а сдружението, с твърдения за евентуално извършени нарушения по чл. 29, чл. 36, ал. 2 и/или чл. 36, ал. 4 от ЗЗК.

По образуваната преписка КЗК се е произнесла с решение, с което е установила, че твърдените нарушения не са извършени.

Решението е оспорено пред Върховния административен съд. От съдържанието на жалбата съдът приема, че тя е подадена от сдружението, но не в качеството на пълномощник на търговските дружества, които са били страни в производството пред КЗК и по отношение на които решението на Комисията има действие, а в лично качество. Тъй като сдружението не е било страна в административното производство, същото няма самостоятелно право на жалба доколкото решението на КЗК по никакъв начин не засяга правната му сфера.

Разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗЗК регламентира реда за обжалване на решенията на Комисията за защита на конкуренцията. В нея законодателят изрично е посочил, че решенията на КЗК могат да бъдат обжалвани относно тяхната законосъобразност пред ВАС от страните и от всяко трето лице, което има правен интерес, в 14-дневен срок от съобщаването им по реда на АПК. Съдът приема, че сдружението няма качеството на страна в производството пред КЗК, поради което не е активно легитимирано в производството по обжалване пред съд по реда на чл. 64, ал. 1 от ЗЗК и няма правен интерес от оспорване на постановеното решение по смисъла на същия законов текст. Сдружението е участвало в производството пред КЗК като процесуален представител на търговски дружества, което е допустимо с оглед разпоредбата на чл. 18, ал. 2 от АПК. Но според чл. 18, ал. 1 от АПК пред съда гражданите и организациите се представляват по закон и по пълномощие по реда на Гражданския процесуален кодекс. В чл. 32 от ГПК няма предвидена възможност организация да е пълномощник. Затова сдружението не може да бъде квалифицирано и като легитимиран процесуален представител на страна в съдебното производство поради лимитативния кръг на лицата, които могат да бъдат процесуални представители по чл. 32 от ГПК.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Съдебният състав приема, че сдружението не се явява и трето лице по смисъла на чл. 64, ал. 1 от ЗЗК, по отношение на което е налице правен интерес от оспорване законосъобразността на решението на КЗК пред Върховния административен съд. За да е налице правен интерес от оспорване решението на КЗК по смисъла на чл. 64 от ЗЗК, във вр. с чл. 147, ал. 1 от АПК, следва с обжалваното решение да се нарушават или да са застрашени от нарушаване права или законни интереси или с решението да се вменят задължения, каквито до момента не са съществували. Освен това правният интерес следва да е пряк и непосредствен, а не опосреден и предполагаем. Необходимо е с евентуалната отмяна на оспорения акт на КЗК, непосредствено да се отстрани настъпила или настъпваща вреда или да се установи благоприятно правно положение за търсещия съдебна защита. В настоящия случай от решението на КЗК негативни или каквито и да е било последици в правната сфера на сдружението не настъпват и не биха могли да настъпят, поради което за сдружението не е налице и правен интерес от евентуалната отмяна на оспорения акт на КЗК.

В горния смисъл определение № 8084/01.07.2016 г. по адм. д. № 7274/2015 г. по описа на Върховния административен съд, четвърто отделение, оставено в сила с определение № 12330/15.11.2016 г. по адм. д. № 11583/2016 г. на петчленен състав на Върховния административен съд, първа колегия.

По тези доводи и на основание чл.159, т.4 от АПК, съдът е оставил без разглеждане подадената жалба и е прекратил образуваното производство.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 11374 ОТ 28.09.2017 Г. ПО АДМ. Д. № 12221/2016 Г., IV ОТД. НА ВАС

Частният жалбоподател се позовава на разпоредбата на чл. 45, ал. 3 ЗМСМА, съгласно която актовете на общинския съвет могат да се оспорват пред съответния административен съд. Към тази разпоредба препраща и специалната норма на чл. 8, ал. 11 от Закона за общинската собственост, която гласи, че актовете на общинския съвет за придобиване, управление и разпореждане с имоти и вещи - общинска собственост, подлежат на контрол и могат да бъдат оспорвани по реда на чл. 45 ЗМСМА, освен в случаите по Закона концесиите. Според решаващия състав в посоченото законово изключение попада разглеждания случай, тъй като оспореното решение е прието на основание чл. 75, ал. 2 и чл. 77 от Закона за концесиите. Решението е постановено от общинския съвет при упражняване на правомощията му по чл. 21, ал. 1, т. 8 от ЗМСМА и чл. 17, ал. 1, т. 1, чл. 74, чл. 75, чл. 76, ал. 2 и чл. 77 от Закона за концесиите. В съответствие с чл. 83, ал. 1 ЗК, контролът за законосъобразност по реда на административното правораздаване е

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

органичен и може да се осъществи по отношение на решение, действие или бездействие на орган, комисия или длъжностно лице в процедурата по предоставяне на концесията. Административната процедура по предоставяне на концесията приключва с определяне на концесионера. Изрично с чл. 83, ал. 3 ЗК е регламентирано, че жалба се подава най-късно до сключването на концесионния договор. След приключване на административната фаза отношенията между страните са на равнопоставеност и се уреждат от нормите на Глава девета на Закона за концесиите. По сключения след проведената административна процедура концесионен договор страните не се намират в отношения на власт и подчинение, а са равнопоставени, поради което всички спорове по изпълнение на договора, неговото изменение или прекратяване, се разрешават от граждански съд по общия ред. В конкретния случай общинския съвет е действал в качеството си на концедент по сключения концесионен договор, а не в качеството си на административен орган, като в съответствие с дадените му правомощия по Закона за концесиите, е взел решение за едностранно прекратяване на концесионния договор, поради неизпълнение на клаузи от същия от страна на концесионера.

По тези доводи съдът приема, че решението на общинския съвет не е административно-властническо волеизявление, респективно не е административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, а представлява едностранно волеизявление по възникнало облигационно правоотношение на една от страните по сключен концесионен договор, което не подлежи на съдебно оспорване по реда на АПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 920 ОТ 23.01.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 459/2018 Г., I ОТД. НА ВАС

Изготвил:

Татяна Хинова